

Arrest

nr. 298 819 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DESCHEEMAECKER
Koningslaan 206
1190 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 28 juni 2023 de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 augustus 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. DESCHEEMAECKER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 18 januari 2022, onontvankelijk verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.01.2022 werd ingediend door :

H.O., S. [...]

[...]

Nationaliteit: Irak

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 11.06.2012 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit eerste VIB werd afgesloten op 29.03.2013 met een weigering van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Het tweede VIB, ingediend op 24.06.2013 werd beëindigd met een weigering tot inoverwegingname op 27.06.2013 door het Commissariaat-genraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Een derde VIB, ingediend op 06.11.2013, werd ook met een weigering tot inoverwegingname afgesloten door het CGVS op 09.12.2013. Op 21.05.2014 diende betrokkene een vierde VIB in. Dit VIB werd op 12.06.2014 afgesloten met een weigering tot inoverwegingname door het CGVS. De volgende drie VIBs van betrokkene, ingediend op 19.02.2015, 17.09.2015 en 27.04.2017, werden eveneens alle drie afgesloten met een weigering tot inoverwegingname door het CGVS op respectievelijk 11.03.2015, 21.06.2016 en 15.06.2017. Allerlaatst diende betrokkene op 18.07.2018 een achtste VIB in. Dit werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS op 14.09.2018.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan negen maanden en twee weken voor het eerste VIB, drie dagen voor de tweede, één maand en drie dagen voor de derde, ongeveer drie weken voor de vierde, ongeveer drie weken voor de vijfde, ongeveer 9 maanden voor de zesde, ongeveer één maand en drie weken voor de zevende en bijna twee maand voor de achtste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verklaart dat het onmogelijk is om naar Irak te gaan om daar een aanvraag in te dienen daar hij geen contacten en geen band meer heeft met Irak. Dit argument kunnen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij geen enkele band meer met Irak heeft. Betrokkene heeft immers de Irakese nationaliteit en is in Zakho geboren. Betrokkene heeft bovendien gedurende de eerste 18 jaar van zijn leven in Irak geleefd alvorens hij zijn land ontvluchtte om naar België te komen. Er mag dus van uit worden gegaan dat betrokkene gedurende deze periode de taal en cultuur voldoende is bijgebracht, zodat nog altijd van een zekere band kan gesproken worden.

Wat betreft het argument dat betrokkene geen contacten meer heeft in het land van herkomst, dient te worden gesteld dat het louter om een bewering gaat. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen contacten meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 18 jaar in Irak en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg moeilijk vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betreffende het argument dat een terugkeer onmogelijk is door de politieke instabiliteit in Irak, dient te worden gezegd dat enkel de algemene toestand in Irak wordt beschreven. Betrokkene levert geen persoonlijke bewijzen waaruit blijkt dat hij hierdoor een risico zou lopen bij een tijdelijke terugkeer naar

het land van herkomst om via de normale procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen. De loutere bewering dat er politieke instabiliteit is in het land van herkomst volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt bij een tijdelijke terugkeer. Dit argument kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard.

Betrokkene stelt dat al zijn vrienden, banden en belangen zich in België bevinden. Ter staving legt hij diverse getuigenverklaringen en foto's voor. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van zijn sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn vrienden, banden en belangen, wat geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale contacten in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Wat betreft het recht op een menswaardig bestaan van betrokkene; dit element kan niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene slaagt er niet in aan te tonen waarom dit een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk of onmogelijk maakt. Wederom dient te worden beklemtoond dat, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wil niet zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn zoektocht naar een beter leven en een betere sociale en professionele situatie in België.

Bovendien voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene binnenkort 10 jaar in België woont en dat betrokkene een werkbepoofte bij [...] voorlegt) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op grond van volgende motieven:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: H.O., S.

[...]

nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zieh naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene geen kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen recente medische elementen aan waarbij hij aantoont dat hij momenteel niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

1.3. De beide beslissingen werden samen aan verzoeker betekend op 20 juli 2023.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"Afgeleid uit de schending van de artikel 7 van van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet d.d. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de afwezige, onjuiste, ontoereikende of tegenstrijdige motivering en derhalve het ontbreken van wettelijk toegestane motivering, de kennelijke beoordelingsfout en de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk de overheid ertoe gehouden is uitspraak te doen met kennis van alle gegevens van de zaak

11.

Verzoeker baseerde zijn vordering onder meer op de politieke instabiliteit in Irak.

De wederpartij aanvaardt dit argument niet, om de volgende redenen:

- *Verzoeker « levert geen persoonlijke bewijzen waaruit blijkt dat hij hieronder een risico zou lopen bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om via de normale procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen"*
- *"De loutere bewering dat er politieke instabiliteit is in het land van herkomst volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt bij een tijdelijk terugkeer".*

12.

Verzoeker hoefde geen bewijs te leveren van zijn persoonlijke situatie met betrekking tot de politieke situatie in Irak.

Het is algemeen bekend dat Irak sinds de val van Saddam Hoessein en de Amerikaanse interventie in 2003 een grote crisis doormaakt die nog niet voorbij is. Het Iraakse politieke systeem zit in een totale impasse. Sinds de parlementsverkiezingen in Oktober 2021 zit Irak zonder regering en het geweld bereikte zijn hoogtepunt in 2022, tegen een achtergrond van spanningen tussen sjiiitische politieke groeperingen (zie stuk 19).

De andere partij is zich hier terdege van bewust, aangezien zij haar ambassade in Bagdad, die in augustus 1990 werd gesloten, nog steeds niet heeft heropend.

Iraakse onderdanen moeten naar de Belgische ambassade in Amman, Jordanie, om een verblijfsvergunning of visum aan te vragen. De weg - bijna 900 km lang - is niet veilig. Het duurt meer dan 10 uur om de twee hoofdsteden te bereiken.

Reizen naar de thuisregio van de aanvrager, de semi-autonome regio Koerdistan, wordt ook sterk afgeraden. Volgens een tekst die de Zwitserse Confederatie op 9 mei 2023 publiceerde, "blijft de situatie blijft verward en de veiligheid is niet gegarandeerd. Kleine facties van de terreurgroep Islamitische Staat (IS) houden vooral stand in de regio Mosul en in de provincies Al-Anbar, Nineveh, Diyala, Kirkuk en Salaheddine, waar ze worden bestreden door het Iraakse leger. De (voormalige) gevechtszones zijn soms zwaar ontmijnd. Het grote risico van ontvoering (met de dood tot gevolg) door terroristische of criminele groepen betreft zowel Irakezen als buitenlanders "(stuk 20).

Derhalve staat vast dat de verzoeker levensgevaar loopt indien hij naar Irak reist om zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning in te dienen.

In dit opzicht is het verbazingwekkend dat de tegenpartij doet alsof ze niet op de hoogte is van de chaotische situatie in Irak, aangezien ze op de eerste rij zit om alle officiële informatie te verkrijgen via haar ministerie van Buitenlandse Zaken.

De middel is dus gegrond."

2.1.2. De Raad stelt vast dat het middel onmiskenbaar gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, waarin wordt geoordeeld dat de aanvraag die verzoeker had ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd bevonden, omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die erop wijzen dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Het past, voor een goed begrip, om de relevante bepalingen in herinnering te brengen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Daarbij moet er nog op worden gewezen dat bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Verzoeker viseert het volgende motief:

“Betreffende het argument dat een terugkeer onmogelijk is door de politieke instabiliteit in Irak, dient te worden gezegd dat enkel de algemene toestand in Irak wordt beschreven. Betrokkene levert geen persoonlijke bewijzen waaruit blijkt dat hij hierdoor een risico zou lopen bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om via de normale procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen. De loutere bewering dat er politieke instabiliteit is in het land van herkomst volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt bij een tijdelijke terugkeer. Dit argument kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard.”

Verzoeker brengt daartegenin dat hij geen bewijs hoefde te leveren van zijn persoonlijke situatie met betrekking tot de politieke situatie in Irak, aangezien deze algemeen bekend is. Hij kan daarin niet worden bijgetreden.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag heeft gesteld dat hij niet kan terugkeren naar Irak omdat het land zich nog altijd in een grote instabiele politieke situatie bevindt, zonder meer. Het is geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat dergelijke loutere bewering niet volstaat om aannemelijk te maken dat hij op grond van zijn loutere aanwezigheid aldaar, een risico loopt. Waar verzoeker stelt dat de situatie van algemene bekendheid is, lijkt hij zichzelf ten onrechte vrij te willen stellen van de bewijslast die het indienen van een machtigingsaanvraag op de aanvrager zelf legt. Het komt niet toe aan de verwerende partij om één en ander zelf te gaan invullen. Verzoeker voegt in zijn verzoekschrift een aantal beschouwingen toe over de chaotische situatie in Irak en brengt een artikel bij over de politieke situatie in Irak dat dateert van 10 oktober 2022 en een advies voor reizen naar Irak, gepubliceerd op 9 mei 2023 door Zwitserland, en stelt dat hieruit blijkt dat reizen naar zijn thuisregio, de semi-autonome regio Koerdistan, sterk wordt afgeraden. Ter zake kan echter worden volstaan met de vaststelling dat hij deze

informatie niet aan de verwerende partij heeft bezorgd alvorens zij de beslissing nam. Verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij: de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid rust, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Verder, zoals hierboven al werd aangehaald, kan de Raad geen rekening houden met stukken die niet ten gepaste tijde aan de verwerende partij werden overgemaakt zonder daarbij zijn bevoegdheid te overschrijden.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoeker erop wijst dat de bevoegde Belgische diplomatieke post zich in Jordanië bevindt en dat de weg van de Iraakse hoofdstad naar de Jordaanse hoofdstad niet veilig is, bijna 900 kilometer lang is en meer dan 10 uur duurt, en het vaststaat dat hij levensgevaar loopt indien hij naar Irak reist om zijn aanvraag in te dienen. Deze elementen werden niet aangehaald in de aanvraag, en verzoeker kan de verwerende partij niet verwijten om er geen rekening mee te hebben gehouden, aangezien het aan hemzelf toekomt om alle elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag aan de verwerende partij te vermelden.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, blijft hij in gebreke om deze vermeende schending uiteen te zetten. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het wordt uiteengezet als volgt:

“Het artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens beschermt het recht van eenieder op respect van zijn privé- en familielevens.

Lid 2 van dit artikel bepaalt dat “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Om geldig te zijn, moet inmenging door een overheidsinstantie daarom voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden:

- *de inmenging moet door de wet voorzien zijn,*
- *zij moet in overeenstemming zijn met het in deze paragraaf gedefinieerde wettig doel,*
- *en moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.*

Het moet ook van invloed zijn op de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economische welzijn van het land, de verdediging van de orde en preventie van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De laatste voorwaarde betekent dat de maatregel gerechtvaardigd moet worden door een dwingende maatschappelijke behoefte en, meer bepaald, evenredig met het nagestreefte wettig doel zijn (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 13.07.1995, R.D.E., 1995, n° 84, p. 277; R.v.St, n° 61.972, 25.09.1996, R.D.E., 1996, p. 755).

14.

In casu blijkt dat de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar behoren zijn gemotiveerd, rekening houdend met de volgende factoren:

- *Verzoeker heeft een vast adres in Vilvoorde,*
- *Hij kwam legaal aan in België, want hij introduceerde onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming,*
- *Hij heeft nooit een overtreding begaan,*
- *Hij heeft de Staat nooit om hulp gevraagd om te kunnen leven,*
- *Hij woont al meer dan 12 jaar in België; hier heeft hij zijn nieuwe leven opgebouwd; hij heeft niets meer in Irak, geen familie, geen vrienden.*

15.

In een arrest van 31 januari 2019 heeft U een besluit tot weigering van verblijf op grond van artikel 9bis vernietigd. Verzoeker benadrukt de duur van zijn verblijf en zijn integratie in België, het voorleggen van steunbrieven van vrienden en kennissen en zijn kennis van het Frans en het Nederlands. Vreemdelingenzaken was van mening dat deze elementen niet van dien aard waren dat ze een verblijfsvergunning mogelijk maakten. U heeft geoordeeld: "De motivering van het besluit lijkt niet meer te zijn dan een principebesluit van het bestuursorgaan, zonder enige beoordeling van de specifieke elementen van de situatie van verzoeker, waarop hij zich in zijn verzoek beroept" (RvV, 31 januari 2019, nr. 219 253).

In casu heeft de wederpartij evenmin uitleg verschaft over de duur van verzoekers verblijf in België of over de vriendschappen die hij in België had gesloten.

16.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is ook hier onvoldoende gemotiveerd.

Het middel is dus redelijkerwijs gegrond."

2.2.2. De bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM is niet absoluut. Aangezien verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, is een inmenging zoals bedoeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde. Wel moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om hem op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Verzoeker betoogt dienaangaande dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd over de duur van zijn verblijf in België voor meer dan 12 jaar, de vriendschappen die hij in België heeft gesloten, het leven dat hij hier heeft opgebouwd en het gebrek aan vrienden en familie in Irak.

Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verwerende partij wel degelijk over deze elementen heeft gemotiveerd. Aangaande het gebrek aan netwerk in Irak heeft zij geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen enkele band meer met Irak heeft, gelet op zijn nationaliteit en 18-jarig verblijf aldaar en dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat hij geen contacten meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, aangezien zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden moeilijk vergeleken kunnen worden met zijn relaties in het land van herkomst. Aangaande zijn verblijf in België heeft de verwerende partij gesteld dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode van zijn asielaanvragen is, aan hem ipso facto geen recht op verblijf geeft. Aangaande zijn vrienden in België heeft zij erop gewezen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van zijn sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat verzoeker in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale contacten in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België. In de mate dat verzoeker de verwerende partij zou verwijten deze motieven niet te hebben hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten, toont hij daarbij zijn belang niet aan, nu de beide bestreden beslissingen hem gelijktijdig ter kennis werden gebracht en hij dus de redengeving van de verwerende partij over de vraag of een tijdelijke terugkeer om via de bevoegde diplomatieke of consulaire post zijn aanvraag in te dienen al dan niet een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat deze motieven niet deugdelijk zouden zijn. Dit klemmt des te meer nu een en ander in lijn is met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Er wordt dus niet aannemelijk gemaakt dat er alsnog een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen, zoals de verwerende partij in fine van de bestreden beslissing heeft gedaan, dat het feit dat verzoeker binnenkort 10 jaar in België woont niet

verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend aangezien dit element behoort tot de gegrondheid en in deze fase niet wordt behandeld. Eén en ander sluit overigens aan bij de rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij waaruit blijkt dat daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS